

RECENZENZE

★★★★★ ALBA, KTERÁ PROVÁZELA RECENZENTY V UPLYNULÉM MĚSÍCI! ★★★★★

VLADIMÍR MOTÝLEK SAVEC Jaroslav Hutka & Radim Hladík - Pánbu na poli Extip - Kraken	ROMAN „NEWS“ ZAHŘÁDKA Jaromír Nohavica - Poruba Jan P. Muchow - The Antagonist Jiří Schelinger - Bájecni muži Blue Effect - Svět hledačů Oldřich Veselý - The Best Of Oldřich Veselý 1967-2007	MILAN SLEZÁK Hentai Corporation - Intracellular Pets Extip - Pekný, škaredý deň Honza Křížek - Honza Křížek Gingerhead - Live In Studio Houpací koně - Everest	ZDENĚK HEJDUK Benefit - Jsme v pohodě Payanoia - Pajány Jablkoň - Dýchánek Jan Burian & Bizarre Band - Jihotaje	BARBORA TURKOVÁ Mirai - Konichiwa Pokáč - Vlasy Slza - Holomráz	BEN TAIS AMUNDSSSEN James Harries - Live In Bratislava Jakub Noha - 8CD (Box 1. + Box 2.) Zvíře jménem Podzim - Zvíře jménem Podzim Marián Slávka - vLáska Archívny chlapec - Tranzit
---	--	--	--	---	--

Between The Planets
Of Inner Sight
KONTRA PRODUCTION 38:49 INSTRUMENTAL METAL, GROOVE, AMBIENT
ŠÁRKA BLAHOŇOVSKÁ

Between The Planets je instrumentální projekt Martina „Spacoshe“ Peřiny, který má už za sebou debutovou desku *Immersion Into The Unknown* z roku 2013. Ta vznikla ještě jako projekt jednoho muže. Druhé album *Of Inner Sight* se už realizovalo za podpory dalších členů – baskytaristy Adama Palmy a bubeníka Filipa Kittnara. *Of Inner Sight* není lechce uchopitelná deska už jen proto, že míchá různé žánry a nenachází se na ní žádný zpěv, jenž by posluchače jednotlivými písněmi provedl. Čeká je tak náročný poslech plný ambientních, ale i progresivně metalových prvků či prvků groove, mathcoru a elektroniky. To vše zahalené do potemnělé, melancholické atmosféry. Místy se album prostřednictvím těchto rozličných elementů i řízných kytar zhuťuje, aby pak šla z dálky slyšet jen uklidňující hudba, která by ale na druhou stranu mohla mnoha lidem zamotat hlavu (*Inner Voice, Engrams*). Na pár vteřin se však kolikrát skoro všechny zvuky dokážou rozplynout do úplného ticha (*The Avalanches, Inside, Along The Horizon*). Jsou to vesměs opakující se postupy, jejichž nuance poznáte až s přibývajícím přehráváním. Tak je tomu například u progresivnějších partů v *Through The Canyon*, ve které jde jakoby z dálky, stejně jako v *Inner Voice*, slyšet hlas Barbory Mochové, jenž v nejdelší skladbě na albu připomíná vábení sirény do temných koutů mysli, ale možná i celého vesmíru, což odkazuje k názvu kapely. Nahrané živě nástroje jsou na desce znatelné, především bicí ji posouvají nahoru. *Of Inner Sight* si zaslouží pozornost i díky mixu a masteringu Ectona Waldese, to však podsouvá otázku, zda bude album fungovat naživo. Zájemci to mohou zjistit v únoru nebo březnu, kdy Between The Planets vyjedou na turné s Dying Passion a Elbe.

Dasha
Konečně
SUPRAPHON 35:11 POP
ŠÁRKA BLAHOŇOVSKÁ

Je až s podivem, že se stálce naší scény Dasha dočkala své první popové desky psané jí na tělo až nyní. Také proto ji držitelka Thálie nazvala *Konečně*. Texty k písním *Ztrat se v čase* Dashe napsali Jan Vávra a Jana Infeldová z kapely Jananas, což pro ně vzhledem k repertoáru skupiny, jenž je plný nadsázky, byla zřejmě výzva. Ke skladbě *VIP* zkomponovali i hudbu. Dashe píseň sedí, posluchačům ukazuje klidnější a hlubší polohu svého hlasu. *Ztrat se v čase* už tak přesvědčivá není, spojení tématu sociálních sítí a vztahů („Nesčítám na webu lajky“, „Neřeším komentáře, Instagram“ či „Přestaň se dívat na displej, nic neříkej“) vyznívá z jejich úst rozpačitě. Vesměs jsou však texty vydařené, a přestože se týkají právě vztahů, nejsou patetické. V tomto smyslu vyniká třeba skladba *Každý den*. Na albu se najdou zajímavé momenty. Například v něžné *Přisáhám* můžeme slyšet dětský pláč. Zřejmě proto, že ji Dasha věnovala své dceři. Paradoxem je, že nejlepší písní na desce je ta jako jediná anglicky nazpívaná, *Over* zkrátka šlape od začátku do konce. *Co dříve v nás* se zase odlišuje smyčci v úvodu skladby, o které se postaral Komorní orchestr Quattro. Tato píseň je však svým muzikálovým laděním v rozporu s tím, jak bylo album promováno – na *Konečně* jsme se měli seznámit s Dashou jako popovou zpěvačkou, ne jako muzikálovou umělkyní či interpretkou swingových evergreenů. Hudebně se ale nejedná o nic objevného nebo něco, co by nás u zpěvačky překvapilo. Její muzikálové citění a láska ke swingu jsou na nahrávce opravdu citelné. *Konečně* je vkusná a důstojná deska, ale možná by nebylo na škodu se na její nástupkyni více odvázet.

Band of Heysek
Shovel & Mattock
INDIES SCOPE 41:46 BLUES
VLADIMÍR MOTÝLEK SAVEC

Pouhé dva dny trvalo natáčení debutového alba brněnské party hejsků Band of Heysek. Nikdo se tedy nemůže divit, že z desky stříkají gejzíry syrového blues všemi možnými směry a myslitelnými cestami. Nechtě ale slovomalebnot vystřídá konkrétní výčet fakt. K předešlému pak přibude zajímavý zvuk. Je řádně dirty. Člověk má až pocit, že mírně kreslí i zpěv. To není výsledek cíleného rašplování soundu, ale důsledek toho, že se vše, včetně zpěvu, točilo naráz. Proto zkušenější ucho pozná, že zvuk všeho je trošku jiný, než studiové nahrávky mívají. Dohrávalo se pak pár sol a nějaký ten backvocálek. Všech dvanáct skladeb je původních z pera a kytary Jana Švihálka. A ten má blues opravdu zalezlé pěkně pod kůži. Asi bych nemohl označit skladbu, která mě chytla nejvíce. Album je poskládáno tak, že když už skoro začíná zvuk tria ztrácet na ostroty, oživení přinese výměna kytary za dobro nebo vlnící se hammondky, případně jen obyčejná foukací harmonika. Mním, že tahle deska se povedla. A navíc v pohodě zapadne mezi podobnou kvalitní produkci světových mistrů téhle muziky. Tolik závěrečná slovomalebnot.

Jaromír Nohavica
Poruba
VLASTNÍ NÁKLAD 41:20
FOLK / POP
ROMAN „NEWS“ ZAHŘÁDKA

Ostravský bard Nohavica listuje na albu *Poruba* ve svém srdci. Ohlíží se na něm za prvními láskami, kamarádstvím, rvačkami, ale i buzerací jak dřívější, tak současnou. A dělá to tím nejpřirozenějším způsobem. Melancholicky, naléhavě, šepetem, jak je to právě zapotřebí. Kouzlí přitom s českými slovíčky jako čaroděj a učí nás, aniž si to uvědomujeme, milovat svoji zem. V tom je Nohavica jedinečný. I proto je tolik milován a druhými nenáviděn. Umí totiž vtáhnout do svých příběhů a není slepý ani k tomu, co se kolem nás děje. A je přitom naprosto přesvědčivý. Stejně tak nepřehlídí nejbolestnější rány, které sychtal od života. Brání se však a obhájuje, ačkoli to u něho nebývá zvykem. Nejnaléhavěji v písni *Lžou mi do očí*. Její slova „... zalepili mi duši pravdami svými, pro moje dobro...“ jako by si posvítla na rádo by moralizující pražskou kavárnu, aby hned vzápětí písničkář poukázal v textu na rozpolcenost české společnosti „... moje země je na dva díly puklá...“. Neustává v tom ani ve skladbě *Velká tma*, jež vyjadřuje únavu ze současného morálního marasmu a kibicování. Deska je ale především o vzpomínání a vitpné nadsázce, kterou Nohavica občas odlehčuje ostravským dialektem. Obnažuje přitom časový kontrast (*Sako ze sametu*), jindy zase idealizuje realitu dospívání, jako třeba v titulní písni *Poruba*. A právě její výrazná melodická linka naznačuje, že nejde jen o hloubku a vážnost osobního sdělení básníka, ale též o práci s muzikálními emocemi, na nichž se vedle Jarka Nohavici podíleli také bubeník Pavel Plánka, polský akordeonista Robert Kušmierski a pianista Dalibor Cidlinský. Dovolím si tedy tvrdit, že se pětileté čekání na třináct nových skladeb vyplatilo, protože dostáváme Nohavicu přesně takového, jakého jej chceme mít – s osobitým kouzlem na srdci i na jazyku. Tohle totiž bez ohledu na všechny škarohlídy nemůže nikdy omrzet.

Alkohol.cz

Výjimečná vína, destiláty a e-shop

E-SHOP PRO KAŽDOU PŘÍLEŽITOST

Kamenná prodejna v Praze
Dukelských hrdinů 343/3 Praha 7 Rozvoz po Praze do 90min